

ALTES CAPACITATS

**Montse Terrones Freijo,
Mare d'un fill i una filla amb
altes capacitats**

Em dic Montse i tinc un fill i una filla amb altes capacitats intel·lectuals (AACC). La situació de confinament que estem vivint està essent, pels dos, un moment dolç: preocupats per la pandèmia (s'han informat per sobre de les seves possibilitats!), preocupats per com reaccionarà la gent quan tornarem a sortir als carrers, per què passarà amb l'economia... però agraïts per no haver d'anar a escola!

La nena és la que està més "adaptada" al sistema educatiu. El 12/03 va sortir d'escola amb els "deures del coronavirus" i algunes feines penjades al Drive. Les va fer tal com li havien dit i, després, es va dedicar a cobrir els seus interessos. Fent una tasca sobre els rius d'Europa, va descobrir la batalla de Teutoburg. Al·lucinada va estar dies investigant, divertida, sobre "aquells bojos romans". Fent sumes i restes de fraccions amb diferent denominador, va descobrir el teorema fonamental de l'aritmètica. Es va passar més d'una setmana buscant els factors comuns de nombres de més de quatre xifres. Està intentant decidir quants continents hi ha. En un canal didàctic va descobrir la controvèrsia i li està donant voltes a si "massa de terra envoltada d'oceans" (llavors és Euràsia, no?), plaques tectòniques (veus! És Euràsia!)... Investigant sobre geografia es va indignar molt per lo poc que li havien ensenyat a escola... Tot això mentre feia exercici cada dia (és cinturó blau de taekwondo), llegia, dibuixava.

Quan li van arribar les primeres tasques del tercer trimestre, va plorar. Va plorar amb desconsol: "més del mateix, mare, més del mateix..." Vaig estar a punt de dir-li que no les fes. Com és molt responsable, es va empassar la frustració i les va començar, una estoneta cada dia, i després... a aprendre! Perquè ho viu i ho diu així.

El gran està participant més a les tasques de l'institut ara que durant el curs. Fins i tot fa projectes de física, tecnologia i història que no li han demanat i els envia als professors. Si tenim en compte que estava en atenció educativa domiciliària perquè s'havia agreujat la depressió, el canvi és positivament significatiu, no?

Em fa por que passarà quan tornin a l'aula, quan s'acabi aquest "homeschooling" forçat, quan hagin de tornar a seguir uns ritmes que no són els seus, unes metodologies que no són adequades per a ells, un entorn que els obliga a amargar-se per a ser acceptats: la nena està encantada de no veure els seus companys i això que està "súper ben adaptada" segons la seva tutora. Així de bé la coneix, així de bé els coneixen...

Quan tornin a l'aula continuaran necessitant el de sempre: que desapareguin els mites que envolten les aacc, que els professionals que els atenen estiguin formats en aacc (com en altres necessitats educatives especials o específiques), adaptacions curriculars adequades, ràtios més baixes. El de sempre! El sistema se n'ha d'adonar que hi ha nens i nenes que necessiten fer les coses d'altra manera, que ho faran millor i donaran tot l'allò que el seu potencial permet si els deixen funcionar al seu ritme.

I molt em temo que si abans no ho tenien, quan tornin, amb la situació social i econòmica que ens trobarem, tampoc no ho tindran. Ara bé, durant mesos hauran gaudit de la llibertat d'aprendre, d'aprendre molt, de tot, al seu ritme i segons els seus interessos. Tinc por que els costi o no puguin o no vulguin reincorporar-se al sistema.